

ÉS L' AMOR EL QUI VENÇ LA MORT

Homilia en la Vetlla Pasqual

Anit vaig seguir amb atenció i devoció el Viacrucis del Coliseu de Roma presidit pel Sant Pare. Els textos, magníficament recitats, per diversos professionals de la ràdio i la televisió italianes, eren del cardenal Camilo Ruini, que durant molts anys fou el vicari del papa Joan Pau II per a la diòcesi de Roma. De Joan Pau II ahir s'escaigué el cinquè aniversari de la seva mort. Una meditació profunda, reposada, serena, intel·ligent. Una gran multitud –molts joves– seguien cada estació, commoguts. La imatge era a les antípodes d'un altra: la de la cridòria dels “media” les darreres setmanes. Aquest matí, els salms de laudes, ens recordaven el brogit eixordador i la cridòria d'aquest món amant de l'espectacle, quan en les hores silencioses del Dissabte Sant, preguem a la vora del sepulcre del Senyor: *“Esmolen la llengua com espases, tiren com fletxes paraules verinoses (...) S'animen a fer mal, calculen com amagaran els seus paranys”* (S 63).

Tornem, però al Viacrucis del Coliseu. Fa una estona, he cercat quines van ser les darreres paraules del Sant Pare: *“En el silenci que embolcalla aquesta nit, en el silenci que envolta el Dissabte Sant, tocats per l'amor sense límits de Déu, -deia- vivim a l'espera de l'alba del tercer dia, l'alba de la victòria de l'amor de Déu, l'alba de la llum que permet obrir als ulls del cor de veure de manera nova la vida, les dificultats, el sofriment. Els nostres fracassos, les nostres desil·lusions, les nostres amargures que semblen marcar l'esfondrament de tot, queden il·luminats per l'esperança. L'acte d'amor de la creu confirmat pel Pare i la llum fulgurant de la resurrecció, ho embolcalla i ho transforma tot. De la traïció en pot néixer l'amistat, del renegament el perdó, de l'odi l'amor. Concediu-nos, Senyor, portar amb amor la nostra creu amb el fulgor de la teva Pasqua”*.

I vet ací, ara ja hem arribat a la nit santa de Pasqua, i la llum fulgurant de la resurrecció del Senyor ens il·lumina. Gràcies, Senyor! Perquè no ens mereixem la teva santa Llum! No ens la mereixem, però la cerquem i la necessitem. La brúixola del cor ens n'assenyala el camí, com a les dones de l'evangelí. Jesús no té enemics entre les dones. En la nit de Pasqua, nit de naufragi, de terrible silenci, d'obscuritats hostils, un petit grup de dones i d'homes vetllen desorientats. Però cerquen. El primer que cerquen és el cos del Senyor. La tomba és buida: *“per què cerqueu entre els morts aquell que viu?”*.

No hi és aquí, només se'n sent la fragància, la bona olor, perquè no hi ha corrupció ni desfeta. Un sepulcre buit i resplendent en la frescor de l'alba, com la fragància d'un jardí en plena primavera. És la fe que respira així, d'una nit a l'altra, de la nit de la malaltia, a la nit de l'escàndol, de la nit de la cridòria a la nit en que tants es preparen a fer mal. En cada nit, fins la més obscura, podem posar en sintonia el nostre respir amb aquella immensa alenada, tota pura, que uneix incessantment el visible i l'invisible, la terra i el cel, el Verb i la carn, el present i el futur. En la nit d'avui a la comptabilitat de la mort li manca un mort, perquè Ell és el Vivent. Sí, Crist, ara i aquí, és viu, em crida, em toca, respira amb mi, sembla joia, i estima. No el cerqueu en el sepulcre.

Mn. Carles, a la nostra web, hi ha penjat un breu escrit comentant les paraules de Jesús a la creu: *“Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?”*. Diu que el pecat comporta aquesta percepció, i Jesús, que no en tenia de pecat, l'ha experimentada ben cruament. El nostre jove prevere comenta: *“de fet, la realitat del pecat és així. El llinatge humà va obrir un forat, un espai on Déu no hi era. I es pot manifestar en els sofriments, en els mals i d'una manera culminant en la mort. Ara bé, la salvació precisament consisteix en la creu de Jesús: Jesús, estimant fins a la mort, i mort de creu, porta Déu allà on no hi era. Jesús porta la llum de l'amor de Déu allà on era fosc. Porta la seva presència amorosa allà on era impossible de trobar-la. Es pot dir que Jesús baixa als abismes. En definitiva, Jesús ens salva retornant-nos Déu, portant-nos el seu amor, en aquelles realitats –ineludibles per a nosaltres, on havíem “exclòs” Déu. Ara Déu ja ho torna a omplir tot, i ara ja és per a nosaltres temps de salvació, temps de Pasqua. Només cal obrir-s'hi, deixar-se estimar, deixar que ompli el nostre cor amb el seu amor i arribi a nosaltres la seva presència salvadora”*. Sí, amics, el veritable enemic de la mort no és la vida, sinó l'amor. En l'alba de Pasqua no és endebades que els qui s'atansen a la tomba son els qui han fet l'experiència de l'amor de Jesús: les dones, la Magdalena, el deixeble estimat, Pere...finalment tots, cada u al seu pas, van comprenent que és l'Amor qui ha vençut per sempre la mort! Bona Pasqua!

Mn. Manel Valls

Mn. Manel Valls